

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Härlighetens morgon

Predikan av Ramón Rigal, Kuba, sid 16

Nöd drop från Ukraina Sid 3

Camilla Eliasson på väg till Ukrainska gränsen med hjälpsändning.
Foto: Paulus Eliasson

Ukrainas grannar

- i krigets första dagar Sid 2, Paulus Eliasson rapporterar

Ukrainas grannar i krigets första dagar

Missionsrapport från Rumänien av Paulus Eliasson

På väg hem från ett fantastiskt möte med dop – som vi vara tvungna att ha utomhus på grund av Covidrestriktioner, stannar jag bilen och tar upp en liftare. Mannen hoppar in, presenterar sig som Cristi, och det visar sig att han jobbar på samma sjukhus som min fru just besöker för att lämna mat till en ung mor som är där med sitt sjuka barn. Det händer alltid massor i Rumänien, och det mest spännande är mötet med människor. Det tar inte fem minuter innan Cristi har berättat för mig om sin kärlek till Ukraina, och lovat mig att Putin (som han bara kallar "kretinen") är död eller avsatt om ett år. Jag vet inte om jag ska ta hans telefonnummer så vi kan återkomma 2023, men vi har ett väldigt trevligt samtal hela vägen in till Arad.

Det är säkert samma sak i Sverige, men i Rumänien pratar *alla* om kriget, som i skrivande stund har pågått en knapp vecka. Men inte bara det, eftersom Rumänien är grannland med Ukraina så kommer det många tusen flyktingar över gränsen – framför allt kvinnor och barn. Speciellt i nordöstra Rumänien, vid "treriksröset" mellan Ukraina, Moldavien och Rumänien. Och Rumänien har i dessa dagar visat sig från sin allra bästa sida. Folk har rest till gränsen och erbjudit transport, husrum, mat, kläder och annat. Hashtagen #cudragpentruucraina (Med kärlek för Ukraina) dyker ofta upp på sociala medier, och alla pratar om ansvaret för att hjälpa.

Utan att vilja kasta någon skugga över detta ögonblick då landet visar sin stora generositet, så är det en markant skillnad mot flyktingkrisen som vi såg för några år sedan, då rumänska auktoriteter varnade medborgarna och sa att det medförde hårda straff att ta emot syriska och afghanska flyktingar.

Vi har ju själva en hjälporganisation i Rumänien, som framför allt består i att vi delar ut kläder, möbler och liknande. Vi har kontaktat flera spontant uppkomna grupper som hjälper flyktingar, för att fråga om de behöver kläder eller sängkläder. Det

har ännu inte varit så stort behov, eftersom lokala krafter (vi bor många mil från ukrainska gränsen) har ställt upp med råge. Men det pågår en insamling här i staden, som ska skicka en långtradare till gränsområdena, och de har sagt att de behöver våtservetter, konserver, sängar och liknande – och vi kanske kan hjälpa till där.

När den här rapporten når Midnattsropets läsare, så har situationen säkert förändrats många gånger – allt sker så snabbt, och du som läser vet säkert mer där du sitter, än det jag gör. Men jag ville dela med dig upplevelsen och stämningen som finns här i Rumänien just nu. En stor givarglädje och vilja att hjälpa – kombinerat med skräck och oro inför framtiden.

Som jag nämnde i inledningen av artikeln, så hade vi dop i en av församlingarna samtidigt som rapporterna från Ukraina strömmade in. Det är speciellt att förkunna evangeliet under sådana omständigheter, och texten jag valde för min appell i dop-mötet var "Idag, om ni hör hans röst, förhärda inte era hjärtan ..." (Hebreerbrevet 3:7 och Psalm 95:7-8). Vi har inget löfte om morgondagen. I vårt grannland dör människor för att den ryska björnen är på bytesjakt. Kärnvapenhotet som vi som växte upp på 80-talet trodde var långt borta, känns inte längre som en fjärran dystopi. Jesus är vårt enda hopp i liv och död.

Uppdatering 1/3: Vi reste till ukrainska gränsen igår. Resan gick bra. Där var en ständig ström av flyktingar som fick den hjälp de behövde, så vi blev i stället hänvisade till en idrottshall där man samlar in allt som frivilliga kommer med, för att sända det in i Ukraina med hjälp av Röda korset. Vi lämnade det vi hade köpt och frågade om det var något speciellt de behövde. Vi fick då en lista med medicinska artiklar som vi köpte, ja rent av tömde vi ett apotek.

Väckelsemöte med dopförrättning i Arad, Rumänien

Missionens lager i Rumänien.

Paulus och Camilla besökte gränsen med nödhjälp.

Nödorp från församlingens syskon i Ukraina

Rapport av Berno Vidén

Maranataförsamlingen såg fram emot ett besök från Ukraina. Bara några dagar innan kriget bröt ut var resan fortfarande

de bokad för pastor Vasily Muravitskij och hans hustru Ocsana. Tanken var att de skulle stanna hos oss under en veckas tid och delta i församlingens möten. Det är ett utbyte vi haft under många år. Grupper från Maranataförsamlingen har flera gånger besökt deras församling i Kiev, speciellt under hösten då de brukar ha en särskild skördehögtid med mycket festligheter och tacksägelse.

Tre dagar innan det planerade besöket och lika många dagar innan kriget brakar loss meddelar Muravitskij att oroligheterna i Ukraina satte stopp för planerna:

- Vi ville så gärna se er och tillbringa tid tillsammans med er alla. Jag hoppas att allt lugnar ner sig och att Gud ger oss tillfälle att träffas framöver. Hjärtliga hälsningar till alla! Vi ber för er. Bed också för oss!

Torsdagen den 24 februari, samma dag som besöket skulle komma, nås vi av rapporter som säger att kriget nu är i full gång. Muravitskij skriver:

- Hos oss i Irpen är allt lugnt. Vi fortsätter bedja och är lugna. I Kiev och runt Kiev sägs det att militära

baser och flygfält bombas. Hjärtliga hälsningar till alla! Tack för era förböner. Ni finns i våra hjärtan.

Striderna tilltar och hälsningarna vi får blir alltmer alarmerande. Bomber faller bara några kilometer från där de befinner sig och de tvingas söka sig ner i källare för att ta skydd. Tack och lov så verkar internet fungera och vi kan ha kontakt med flera av våra ukrainska vänner. De flesta befinner sig nu på flykt, en del utan att veta var de ska ta vägen. En ung flicka skriver att de befinner sig i ett skyddsrum och hör explosioner utanför: - Vi behöver mycket förbön! Näterna som följer är mardrömslika. Alla är på helspänn och ingen kan sova. Explosionerna avlöser varandra.

I denna svåra situation vänder sig syskonen till Gud i bön, men också i lovsång. I en videohälsning fick vi höra ljuvliga stämmor som tackar Gud för hans trofasthet.

På bilden ovan syns tre ukrainska troende kvinnor som likt Paulus och Silas lovar Gud under nattens timmar, sittande i ett skyddsrum.

Vasily Muravitskij skickade en särskild hälsning till Maranataförsamlingen som vi publicerar här. Fortsätt att bedja för våra syskon i Ukraina:

Kära bröder och systrar i Sverige! Såsom ni känner till har rysk militär angripit vårt land, Ukraina. Idag lider också den civila befolkningen, projektiler slår ned i bostadshus, köpcentrum, vägar och broar brinner och ödeläggs. Och framför allt så dör människor, såväl ukrainare som ryssar. Mödrar gråter, vi har drabbats av en stor bedrövelse. Vårt folk gömmer sig i källare och skyddsrum, en del flyr till andra städer och länder. Med ett ord råder olycka och bedrövelse!

Jag ber uppriktigt om att var och en av er ropar till Herren, att Gud ska stoppa kriget! Han förmår allt och är mäktig att göra detta! Jag tror att han på grund av böner kommer att göra detta inom de närmaste dagarna!

Vi älskar er mycket och tackar för ert stöd och er hjälp! Jag välsignar er i vår Herres Jesu Kristi namn!

- Vasily Muravitskij

Förlora inte hoppet!

Text: Berno Vidén

I skrivande stund är Ukrainas huvudstad Kiev belägrad och media rapporterar om en mer än sex kilometer lång rysk militär konvoj som nått stadsgränsen. Kriget eskalerar och miljontals människor befinner sig på flykt. Förändringar sker oerhört snabbt och Midnattsropet är ingen nyhetstidning, så när det här numret når dig kanske flera viktiga ukrainska städer är under ryskt styre? Eller också har det vänt och freden är i sikte. Det kan också ha utvidgats till att direkt involvera flera länder. Vi vet inte hur många dödsoffer som krävts eller som värsta scenario; om Putins hot att använda kärnvapen förverkligats. Vad vi vet är att en av de värsta fasor som finns på jorden är krig och att det lidande människor får utstå är fruktansvärt.

-Aldrig mer! är ett uppmanande rop som basunerats ut efter både första och andra världskriget. Nu är vi där igen med hotet hängande över oss. Häromdagen målade Nyhetsmorgon i P1 upp hur ett scenario kunde se ut om hoten sätts i verket. Det var svårt att ta till sig då expertisen började använda termer som "civilisationens slut". Är mänsklighetens tillstånd på jorden verkligen så skört?

Samtidigt varnar röster i skymundan för hur kriget gör att klimatfrågorna hamnar i skymundan och vilka konsekvenser det kommer att ge.

I närheten av Kiev befinner sig syskon från en församling som kommit att stå Maranataförsamlingen nära. Vi har nu daglig kontakt tack vare ett ännu fungerande internet. Församlingen har även sänt dem ekonomisk hjälp, som de främst använder till

att köpa mat och vatten till behövande, så länge det finns att få tag på. Församlingens pastor Vasily Muravitskij väddar gång på gång om hjälp, främst att vi som tror på Jesus använder det vapen Gud har gett oss; bönen! "Den rättfärdiges bön har stor kraft och verkan" skriver Jakob i sitt brev.

Paulus skriver till församlingen i Efesus om en strid som *inte* är mot kött och blod och uppmanar syskonen att ta på sig Guds vapenrustning. Budskapet handlar om att Herren är vår starkhet och böneämnet handlar om att *bli starka i Herren och i hans väldiga kraft*. Rustningen är till för att bevaras med Kristi sinne-lag och beredvillighet att sprida *fridens evangelium*. Om vi tänker oss in i de förhållanden församlingen levde under är det mänskligt sett näst intill omöjligt att föreställa sig glädje och frid. Paulus, som själv satt i fängelse då han skrev brevet, beskriver sina umbäranden i ett annat brev:

- Jag har arbetat mer, suttit i fängelse mer, fått hugg och slag i överflöd och ofta varit i livsfara. Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio rapp minus ett. Tre gånger har jag blivit piskad med spö, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit på öppet hav. Jag har ofta varit på resor, i faror på floder, faror bland rövare, faror från landsmän, faror från hedningar, faror i städer, i öknar och på hav, faror bland falska bröder, allt under möda och slit, ofta under vaknätter, under hunger och törst, ofta fastande, frusen och naken" (2 Kor 11:23-27).

Samhället Paulus levde i var korrupt på flera sätt och det var många som fick lida orätt. Vad hade Paulus för agenda? På vilket sätt försökte han påverka samhället eller åstadkomma lind-

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 30
162 11 Vällingby
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till
tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

ringar eller förbättringar i rättssystemet? Mer rättvisa och religionsfrihet? Han kunde ha kontaktat översteprästen och det judiska samhällets ledarskap för att tillsammans med dem presentera en acceptabel plan för de romerska makthavarna. Med all sin kapacitet kunde han helt säkert mobilisera en majoritet för att på det sättet vädja till kejsaren om förändrade förhållanden. Tillsammans skulle de ha kunnat visa på en resurs för samhället och därigenom bibehållit en viss trygghet för församlingen och det judiska samhället.

Men vi ser ingenting av det. Visserligen var Paulus väl insatt i tidens skeenden och världens onda natur. Han beskriver i sina brev det bedrägeri som råder bland människor och makthavare, men i allt dominerar ett enda fokus. Paulus utnyttjar alla olika situationer för att påminna om det som är mest angeläget och viktigt; att förkunna evangelium om Jesus Kristus. Han talar och skriver nitiskt om församlingens uppgift i en orättfärdig

värld och sätter in händelserna i ett större sammanhang genom att visa på Jesu tillkommelse och församlingens uppräckelse. Han låter sig inte dras med i alla olika rörelser som har som mål att reformera världen.

Det råder krig och människor lider. Bibeln ger inga förhoppningar för den här världen. Tvärtom så varnar Ordet för hur den sista tiden kommer att präglas av krig, orättfärdighet och hat. Men Jesus utlovar ett evigt hopp och en bestående glädje mitt i lidandet. Fortsätt att göra gott, dela ditt bröd med den som hungrar, kläd den nakne, besök den som är sjuk. Framför allt; bed och åkalla! Idag handlar det om Ukrainas folk och de helvetiska kval de genomlider. I morgon är det andra som drabbas. Dock kommer all ondska en dag att krossas, den dag då Fridsfursten träder fram på skyn. Vår bön är: Maranata - kom Herre Jesus!

Stockholm februari 2022

Frid käre gåvogivare – broder och syster!
Varm tack för din gåva och ditt offer till
Maranataförsamlingens arbete.

Krigets fasor har nu kommit oss nära. Vi är alla djupt berörda av det som idag pågår i Ukraina. På olika vägar har vi kontakt med våra vänner och syskon där, som sökt sig ned i källare och skyddsrum där de rädda och oroliga hör explosioner och bombningar. I varje hälsning och meddelande vi nås av från broder Vasilij, hans hustru Ocsana, vår syster Vera med flera, där de befinner sig gömda, uttrycks uppmaningen: Bed för oss!

Våra norska syskon Camilla och Paulus Eliasson i Rumänien, förbereder i skrivande stund för en hjälpinsats riktad till ukrainska flyktingar som nu alltmer väller in i landet. De jobbar nu fokuserat för att kunna bistå med bland annat kläder till människor som fått lämna allt de har för att fly. Vi beder för dem i denna insats att nå fram till människor i djup nöd!

...
Nummer ett av tidningen Midnattsropet är tyvärr försenat, mycket på grund av det som sker, men vi hoppas den ska nå dig under första hälften av mars månad. Mycket arbete läggs också ned på Radio Maranatas program, och vi erfar hur tiden hastar och uppfordrar att använda dessa kanaler för att nå ut med evangelium till människor.

...
I Palavé, i Dominikanska republiken, samlas syskonen och beder för situationen i Europa.

De beder för situationen på det så närliggande Kuba där vår broder Ramón Rigal bor med sin familj, och för det ännu mer närliggande och så plågade Haiti där merparten av syskonen har sina rötter och sina nära och kära. Vi påminns om hur broder Arne Imsen visionärt såg församlingens missionsfält få vara en tillflyktsort för jagade människor, för jagade familjer. Gud vet.

...
Syskonen i Stockholm ser fram emot att snart kunna hyra lokal för att inbjuda till offentliga möten. Då annonseras det också via hemsidan och via radion.

Tiden hastar och snart kommer Jesus på skyn. Må Gud hjälpa oss var och en att vara de medarbetare och redskap vår Frälsare behöver i dessa dagar; att vår bön och tjänst handlar om att nå fram till människor med omvändelsens budskap till frälsning. Så många lever utan Gud och utan hopp ... en släkting, en nära vän, en granne etc. I tider då hela världen våndas inför vad som komma skall, har vi ett levande hopp att förmedla till våra medmänniskor.

Till sist, tack för förbön. Tack för gåvor och offer. Ja, tack för allt ditt stöd och din omtanke! Med Önskan om Guds rika välsignelse

Maranataförsamlingen
genom, Karin Vidén

PS: Om du har en mejladress är det bra om du anger den, så kan vi istället mejla Tackbrev till dig. /Karin Vidén

För gåvor till Maranataförsamlingen: Pg 44 10 05-6, Swish 123 155 1571 (ange ändamål)

Guds härlighet i Kristi ansikte

Del 2

Var ser vi Kristi ansikte? Är det något museum jag ska gå till? Ska jag åka till Jerusalem? Var någonstans är Kristi ansikte? Jag vill ge dig tre platser att se den korsfäste.

Bibelstudium av Paulus Eliasson

I förra numret av Midnattsropet såg vi hur olika bibliska personer mötte Gud i sina kriser. Framför allt så såg de Guds ansikte i den korsfäste. Det var dit Gud önskade föra dem, för att lära sig mer om Gud. Allt det Gud är, hans väsen, hans attribut, de möter varandra vid korset.

Därför är det inte märkligt att när aposteln Paulus hamnar i krissituationer och nöd, så börjar han söka sig till Kristus och till korset, och att han fokuserar just på korset i den situationen. I alla de nytestamentliga breven skriver författarna för att tala om speciella situationer, och det kan vara en hjälp för oss att förstå något om situationen som de talar in i, därför att vi bara har en sida av konversationen. Breven är inte teologiska avhandlingar, även om till exempel Romarbrevet och Efesierbrevet kanske kan verka som teologiska avhandlingar, men de flesta breven är skrivna på grund av ett problem som man hade i den aktuella församlingen. Galaterbrevet handlar om judaister, som

vi kallar dem. Första Korintierbrevet handlar om väldigt många problem som de hade i församlingen, och Andra Korintierbrevet är också ett sådant brev, och situationen var att man ifrågasatte aposteln Paulus auktoritet och tjänst, därför att han inte var en av de tolv apostlarna. Han var ingen "superapostel" som han själv använder som uttryck i brevet. Han var heller ingen stor talare, och så satt han i fängelse många gånger, och han led.

Man skulle kunna tycka, och det var det argumentet som vissa förde, att om Paulus var välsignad av Gud, då skulle han slippa hamna i fängelse. Men aposteln såg annorlunda på det här. Han säger att han förs fram i segertåg, det är sant, men det segertåg han förs fram i, det är Kristi segertåg. Det säger han i 2 Korintierbrevet 2:14

Men vi tackar Gud, som ständigt för oss fram i Kristi segertåg och sprider sin kunskaps doft genom oss överallt.

Paulus var ett segerbyte – en av de till-

fångatagna som går bakom segertåget som bär rökelse som ger ära till segerherren.

DÄRFÖR GER VI INTE UPP

Paulus var alltså i en slags krissituation, därför att församlingen inte ville ha någonting med honom att göra, och de drog hans tjänst i smutsen. Ändå är inte 2 Korintierbrevet ett försvarsbrev på det sätt man skulle kunna tänka sig, utan Paulus vill bara peka på Kristus, och det är det som är så viktigt och lärorikt, han klarar inte att fokusera på sig själv. Han påminner om Mose som sa: "Låt mig få se din härlighet."

Vi läser följande i 2 Korintierbrevet:

Och alla vi som med obeslöjat ansikte ser Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden (3:18).

Därför, när vi genom Guds barm-

härthet har denna tjänst, så ger vi inte upp (4:1).

Lägg märke till uttrycket "därför ... ger vi inte upp". Vad menade Paulus var så värdefullt, att han kunde säga: Jag ger inte upp! Han hade en otroligt svår situation, som han också beskriver några verser senare:

Vi är ständigt trängda men inte instängda, rädvilla men inte rädlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv ska bli synligt i vår kropp (2 Kor 4:8-10).

Om jag hade upplevt allt det som beskrivs här, kanske jag hade tänkt att det är lika bra att ge upp. Kanske det hade varit det bästa i den här situationen. Så min fråga är, varför ger han inte upp?

Vi ska gå till Hebreerbrevet, som också handlar om att inte ge upp. Det finns en spännande text i kapitel två, där författaren förhärligar Jesus, men han börjar med att tala om människan, och Guds tanke med människan:

Det är inte under änglar han har lagt den kommande världen som vi talar om. På ett ställe har någon vittnat: Vad är då en människa att du tänker på henne, eller en Människoson att du tar hand om honom? En liten tid lät du honom vara lägre än änglarna, med härlighet och ära krönte du honom. Allt lade du under hans fötter.

När han lade allt under honom utelämnade han inget, allt skulle vara lagt under honom. Än ser vi inte att allt är lagt under honom (Hebr 2:5-8).

Vem är "honom" här? Det är människan. Guds plan från början, då han skapade människan, var att sätta dem som härskare över sitt skaparverk för att vara Guds representanter på den här jorden, så att Gud manifesteras på plats efter plats. Det var Guds tanke. Men, säger Hebreerbrevets författare "Än ser vi inte att allt är lagt under honom". Det är den hopplösa situationen, det är nederlaget. Vi är inte det vi borde vara. Men så säger han så här, och det är så stort:

Men vi ser Jesus, som en liten tid var lägre än änglarna, nu krönt med härlighet och ära därför att han led döden. Genom Guds nåd skulle han smaka döden i allas ställe (Hebr 2:9).

När jag ser människor så förtvivlar jag. Men när jag ser den korsfäste fylls jag av tillförsikt! Det är då jag känner att det faktiskt går att fortsätta. Det går att svära trohet till någon och överlämna sitt liv helt i någons händer. Inte i en människas händer, för de kommer att göra mig besviken. Alla har fallit, alla har fallit ifrån. Inte ens i Moses, Abrahams, Davids eller Salomos händer skulle jag lägga mitt liv, för de var människor precis som du och jag, som Gud verkade mäktigt igenom, men som ändå föll. Men det finns en. En som led döden för oss.

I Hebreerbrevet 11:23-26, berättas om olika bibliska personer, och de används

Det är lätt att tröttna och tappa modet, och det finns bara en kraftkälla för att få förnyat mod och kraft för den fortsatta vandringen, och det är att se honom som ser mig! Det fick Hagar uppleva när hon var på dödens rand, och inte visste vart hon skulle vända sig.

som exempel, för att uppmuntra oss att fortsätta kampen. Bland annat talas om Mose:

I tron hölls den nyfödde Mose gömd av sina föräldrar i tre månader. De såg att det var ett vackert barn och lät sig inte skrämmas av kungens påbud. I tron vägrade Mose som vuxen att kallas Faraos dotterson. Han valde att hellre bli förtryckt tillsammans med Guds folk än att ha en kortvarig njutning av synden. Han räknade Kristi vanära som en större rikedom än Egyptens alla skatter, för han hade blicken riktad mot lönen.

Ser du att det än en gång handlar om var han hade blicken riktad? Vidare:

Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta kungens vrede. Han höll ut därför att han liksom såg den Osynlige (v 27).

Prisat vare Gud! Han såg den Osynlige, och han höll ut! I nästa kapitel applicerar författaren alla dessa berättelser om trons hjältar på brevets mottagare, och jag tror att vi väldigt enkelt kan applicera det här på oss också.

Och låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare. För att nå den glädje som låg framför honom uthärdade han korset, utan att bry sig om skammen, och sitter nu på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som fick utstå sådan fiendskap från syndare, så att ni inte tröttnar och tappar modet (Hebr 12:2-3).

Det är lätt att tröttna och tappa modet, och det finns bara en kraftkälla för att få förnyat mod och kraft för den fortsatta vandringen, och det är att se honom som ser mig! Det fick Hagar uppleva när hon var på dödens rand, och inte visste vart hon skulle vända sig. Men så fick hon se honom som såg henne, och det står:

Och hon gav ett namn åt Herren som hade talat med henne. Hon sade: "Du är den Gud som ser mig", för hon tänkte: "Har jag här fått se en skymt av honom som ser mig?" (1 Mos 16:13)

Det är en erfarenhet som alla de heliga har fått göra. De hämtade inte sin kraft inifrån sig själva, och de hämtade heller inte kraften från världen runtomkring, för det är en fallen värld. Men de hämtade sin kraft i mötet med Gud.

Låt oss vända tillbaka till 2 Korintierbrevet och se hur blicken på Kristus var Paulus motgift mot hopplöshet:

Därför, när vi genom Guds barmhärtighet har denna tjänst, så ger vi inte upp. Vi har tagit avstånd från allt hemligt och skamligt och använder inga knep. Vi förfalskar inte Guds ord, utan lägger öppet fram sanningen och överlämnar oss inför Gud åt varje människas samvete. Om vårt evangelium är dolt, så är det dolt för dem som går förlorade. Den här världens gud har förblindat de otroendes sinnen så att de inte ser ljuset som strålar från evangeliet om Kristi härlighet, han som är Guds avbild. Vi predikar inte oss själva, utan Jesus Kristus som Herren och oss som era tjänare för Jesu skull (4:1-5).

Här berättar Paulus vad som är evange-

liet, nämligen detta: Jesus är Herre. Vi förkunnar Jesus som Herre, och om vi måste nämna någonting om oss själva, så är vi är era tjänare för Kristi skull. Vi är alltså inte våra egna herrar, och vi är heller inte herrar över några andra. Jag har en tjänst. Tjänaren frågar sig inte "Vad vill jag göra idag?" Han frågar "Hur kan jag behaga min Herre?"

Jag tror att alldeles för ofta är verkligheten i mitt liv att Paulus (alltså jag själv, inte aposteln jag delar namn med) är Herre. Paulus gör det Paulus vill, och så får vi se om Gud följer med. Jag kan iallafall komma på hur jag skulle tycka att Gud borde tycka om det jag har kommit på att jag ska göra.

Men för aposteln Paulus gick livet igenom så många prövningar, så många teststationer helt enkelt, där han kunde ge upp, men det blev uppenbart att han inte var sin egen herre. Han såg på Kristus, och följde i hans fotspår.

Jag har många favoritverser i bibeln, men de sista två-tre åren är det en vers som har talat till mig gång på gång på gång, och jag kommer tillbaka till den hur många gånger som helst. Den ska vi läsa nu, och det är det här jag vill komma fram till och ge som en hälsning till alla som kämpar för evangeliets sak. Det är det här som allting jag sagt hittills har byggt upp emot:

Gud som sade: "Ljus ska lysa ur mörkret", han har lyst upp våra hjärtan för att kunskapen om Guds härlighet som strålar från Kristi ansikte ska sprida sitt ljus (2 Kor 4:6).

Guds härlighet strålar från Kristi ansikte, syskon! Gud sa i begynnelsen, "varde ljus", och universum blev till. Och när jag som liten pojke böjde knä och bad "Jesus fräls mig", så sa Gud "varde ljus", och det blev ljus i mitt hjärta!

Detta ljus blev inte bara gett för att jag skulle uppleva ljuset, utan han säger, "för att kunskapen om Guds härlighet som strålar från Kristi ansikte ska sprida sitt ljus". Vår tjänst är att vara speglar för Herren. Därför ger vi inte upp, för att Gud har satt oss in i den här tjänsten som speglar för hans härlighet. Den korsfästes ansikte, som människor vänder sig bort ifrån, där de spottar, där blod och tårar rann ner, det ansiktet, säger Paulus, det strålar! Det strålar!

Det är därför det inte är hopplöst! Där-

för ger vi inte upp! För när vi ser Kristi ansikte, då förvandlas vi efter hans bild. Jag vill inte förvandlas efter Svensson-bilden. Jag vill inte förvandlas efter Ola Nordmann-bilden. Jag vill inte förvandlas efter Putin, Biden eller idoler som finns i den här världen. Vår längtan är att få se Kristus, och så transformeras till den bilden.

VAR SER VI KRISTI ANSIKTE?

Nu vill jag dra ner det här på det praktiska planet, för nu har jag sagt många gånger att det är så viktigt att se Jesu ansikte; men var är detta ansikte? Är det något museum jag ska gå till? Ska jag åka till Jerusalem? Var någonstans är Kristi ansikte? Jag vill ge dig tre platser att se

**Gud har i sin församling
satt några till apostlar,
profeter, herdar, lärare,
evangelister, för att de
heliga ska bli fullt
skickade till sin tjänst.
Gud har satt lemmarna
så som han har tänkt, för
att vi ska vara varandra
till tjänst. Vårda därför
gemenskapen med
syskonen.**

den korsfäste.

Den första platsen: Guds eget ord. Den första psalmen prisar den salig som inte vandrar, sitter och står tillsammans med de ogudaktiga, utan har sin lust i Herrens undervisning, och tänker på hans lag både dag och natt. Han är som träden i Edens lustgård, planterad vid vattenbäckar bär det trädet frukt i sin tid och dess löv vissnar inte.

Om du vill gå från att vara "agnar som vinden för bort" till ett träd som inte vissnar, då är det Ordet du ska gå till. Det står inte "Salig är den man som *läser* Herrens lag", och heller inte, "Salig är den man som *studerar* Herrens lag". Det står: "Salig är den man som *har sin lust i* Herrens lag." Om du längtar efter Ordet, så kommer du läsa och studera det. Det finns många som har läst Bibeln, som kan den utantill, men som inte har sin

lust i Herrens lag. Våra lustar driver oss ofta som vågor driver ett skepp utan barlast; man kastas hit och dit av lustar. Men Gud som bjöd att ljus skulle gå upp i våra hjärtan, och som har väckt kärleken till Kristus i oss, han har också väckt lust efter hans undervisning. Var ser vi Kristi ansikte? Vi ser det i Bibeln. I evangelierna. I Torah. Hos profeterna. I psalmerna. Hos apostlarna.

Den andra platsen vi ser Kristi ansikte är i bönen. Hebreerbrevets författare kallar bönen för att träda fram inför nådens tron för att få nåd till hjälp i rätt tid. Det är vad bönen är.

Hemma på Dal har vi bönemöten nästan varje kväll, tisdag till lördag. Vi sjunger några enkla sånger, vi läser ett kapitel i bibeln, och så ber vi tillsammans. Det är enkelt och kontinuerligt; vi är inte många, men vi sjunger, läser och ber. Jag måste säga att för min egen del så bär dessa möten mig. Att få läsa Ordet, sjunga tillsammans med syskonen, och utgjuta mitt hjärta i bön till Gud. När man gör det kontinuerligt, varje dag, så förändras någonting i en. För bön handlar inte bara om att komma med sina önskemål till Gud, och berätta för Gud allt man vill ha. Det är det också – men inte bara. Gud vill förvandla våra böner så att det inte längre bara blir "ge mig det jag vill ha", utan "ge oss idag *vårt* dagliga bröd". Inte bara: "Herre det här vill jag", utan "ske din vilja på jorden som i himmelen". Inte bara "jag är ledsen för det jag gjorde" men "förlåt oss våra synder som vi också förlåter dem som är oss skyldiga". Det är böner som utmanar och förändrar oss. Om du har möjlighet att komma till bönesamlingar, så vårda det som en dyrbar juvel.

När jag var tonåring, hade vi bönemöten varje dag klockan 12 på Bällsta. Om jag var med på ett i veckan så var det mycket. Jag ska absolut inte skryta om något stort böneliv, men det är så viktigt med kontinuiteten i bönelivet. Det är en stor glädje att få se Kristi korsfästa ansikte i mötet med honom i bönen. För när jag kommer till honom med mina problem, ser jag Jesu Kristi ansikte och så sätts saker och ting i sitt rätta perspektiv.

Det tredje jag vill säga som svar på frågan "var möter vi Kristi ansikte?" är: Bland syskonen. Kristus har tagit sin boning i alla de troende. Det är också väldigt kontraintuitivt, precis som det

var för dem som såg upp på den korsfäste och sa "Är du Messias?" "Är du judarnas konung?" Så kan du se på mig, och säga: "Ska jag möta Kristus i dig?" Och det är sant att det inte är mycket av Jesus som speglas i mig, men det är något. Och det jag saknar, det har du.

Gud har i sin församling satt några till apostlar, profeter, herdar, lärare, evangelister, för att de heliga ska bli fullt skickade till sin tjänst. Gud har satt lemmarna så som han har tänkt, för att vi ska vara varandra till tjänst. Vårda därför gemenskapen med syskonen.

Vårda dynamiken som finns i det motstånd vi möter i varandra. Det är faktiskt viktigt att möta motvilja från syskon som säger "nej" ibland. Se det inte bara som att de är tröga och ovilliga. I dynamiken tillsammans med syskon kan någonting hända, för när kärleken till Kristus finns i alla syskon, då kan fantastiska saker hända. Det är därför Bibeln säger att församlingen ska vara en plats där Guds härlighet uppenbaras. Ordet, bönen och gemenskapen. Det är bland annat där vi möter Jesu Kristi ansikte.

DÄRFÖR ÄR VI VID GOTT MOD

Vi ska läsa en vers till i 2 Korintierbrevet, där Paulus säger "därför är vi alltid vid gott mod", och där vill jag gärna veta hemligheten. Paulus går i den här texten från "Därför ger vi inte upp" till "Därför är vi alltid vid gott mod". Följ med i texten:

Därför ger vi inte upp. Även om vår yttre människa bryts ner, förnyas vår inre människa dag för dag. Vår nöd, som är kortvarig och väger lätt, bereder åt oss en väldig och överväldigande härlighet som väger tungt och varar för evigt. Vi riktar inte blicken mot det synliga, utan mot det osynliga. Det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt (v 16-18).

Vi vet att om vårt jordiska tält rivs ner så har vi en byggnad från Gud, en evig boning i himlen som inte är gjord av människohand. Därför suckar vi i vårt tält och längtar att få iklä oss vår himmelska boning, för när vi väl är klädda i den ska vi inte stå där nakna. Ja, vi som bor i detta tält suckar tungt. Vi vill ju inte bli avklädda utan påklädda, så att det som är dödligt uppslukas av livet.

Och den som berett oss för just detta är Gud, som har gett oss Anden som en garant. Därför är vi alltid vid gott mod ... (v 1-6a).

Varför är vi alltid vid gott mod? Jo, därför att vi har ett evigt hopp! Vi har ett hopp om att få avkläda oss och ikläda oss! Vi har ett hopp om att den här nöden är kortvarig och väger lätt, och att den bereder en överväldigande härlighet som väger tungt och varar för evigt! Det finns ingen anledning för oss att hänga med huvudet. Det finns ingen anledning för oss att se nedåt, oavsett hur hopplös situationen ser ut. Han har berett oss en boning! Paulus säger: "vi är trängda, vi är rådvilla, vi är förföljda, vi är nedslagna,

Kärleken som han har utöst i våra hjärtan är den inneboende kraften. Varför försöker vi vinna människor? Därför att vi har fått Kristi kärlek nedlagd i våra hjärtan, och det var den kärleken som drev Jesus att ge sitt liv för att frälsa världen.

vi bär Jesu död på vår egen kropp," men så säger han: Men jag är alltid vid gott mod.

Jag har inte upplevt något i närheten av de problem som aposteln Paulus gjorde, absolut inte. Men han säger ändå "jag är alltid vid gott mod". Varför då? Jo:

... även om vi vet att vi är borta från Herren så länge vi är hemma i kroppen. (2 Kor 5:6b)

Vad är det värsta som kan hända? Det är väl döden? Vad händer då? Jo, då får jag vara hemma hos Herren! Han fortsätter:

Vi lever här i tro, utan att se. Men vi är ändå vid gott mod och skulle hellre flytta bort från kroppen och vara hemma hos Herren (2 Kor 5:7-8).

Det finns en längtan hos den troende som inte är en dödslängtan, utan en livslängtan. Det är en visshet om att det inte kan ske något på jorden som inte leder till Guds och Lammets ära. Allting

kommer leda till Hans ära och min glädje. Därför är vi alltid vid gott mod!

Aposteln Johannes säger så här:

Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn! Och det är vi också. Världen känner oss inte, eftersom den inte har lärt känna honom. Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbarat vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är (1 Joh 3:1-2).

Johannes säger detsamma som vi har sett Paulus säga. Vi ska bli lika Kristus! Och Johannes säger samma sak i sista kapitlet i bibeln, Johannes Uppenbarelse kapitel 22:

Och ingen förbannelse ska finnas mer. Guds och Lammets tron ska stå i staden, och hans tjänare ska tjäna honom. De ska se hans ansikte och bära hans namn på sina pannor. Ingen natt ska finnas mer, och de behöver inte lampors sken eller solens ljus, för Herren Gud ska lysa över dem. Och de ska regera som kungar i evigheters evighet (Upp 22:3-5).

Detta är hoppet, att få se hans ansikte och låta det vara vårt enda ljus! Därför är vi alltid vid gott mod. Tänk så fantastiskt.

DÄRFÖR FÖRSÖKER VI VINNA MÄNNISKOR

Vi går tillbaka till 2 Korintierbrevet igen:

Vi vet alltså vad det är att frukta Herren, och därför försöker vi vinna människor (5:11).

Vi har sett att vi inte ger upp, därför att vi ser Kristi ansikte. Och vi är vid gott mod, för att vi har ett hopp. Men varför försöker vi vinna människor? Jo, därför att vi vet vad det är att frukta Herren. Vi har mött Herren, sett hans härlighet, och därför önskar vi vara med i detta att föra människor till Gud. Det är inte av rädsla, det är inte det som fruktan betyder här, för i vers 14 står det:

Kristi kärlek driver oss, för vi är övertygade om att en har dött för alla, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre ska leva för sig själva utan

för honom som har dött och uppstätt för dem (2 Kor 5:14-15).

Kärleken som han har utöst i våra hjärtan är den inneboende kraften. Varför försöker vi vinna människor? Därför att vi har fått Kristi kärlek nedlagd i våra hjärtan, och det var den kärleken som drev Jesus att ge sitt liv för att frälsa världen.

Tror du att Guds kärlek i ditt hjärta är för att du ska ha en god känsla resten av livet? Nej, kärleken som var i Guds hjärta, som gjorde att han gav sin son till att offras för människors frälsning, den kärleken har samma effekt på dig och mig! Effekten som Guds kärlek nedlagd i våra hjärtan har, är att vi ger oss själva för att människor ska bli frälsta.

Vi längtar efter att vinna människor, därför att vi har fått Kristi sinnelag i oss, och han försöker vinna människor. Han går omkring, gör väl och hjälper alla. Han lättar bördor. Han läker varje sår. Det är hans längtan, hans önskan, att vi ska vinna människor.

Meningen är inte att vi ska leva för oss själva. Meningen är att vi ska komma i tjänst för honom. Som Paulus säger:

Vi är alltså sändebud för Kristus, och Gud väddar genom oss. Vi ber på Kristi uppdrag: låt försona er med Gud! Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe, för att vi i honom skulle bli rättfärdiga inför Gud (2 Kor 5:20-21).

Sedan kommer en konklusion:

Som Guds medarbetare uppmanar vi er också att ta emot Guds nåd så att den blir till nytta (6:1).

Har du fått uppleva Guds nåd? Ta då emot den nåden så att den blir till nytta! Vad för nytta? Gud önskar att dra människor till sig för att fler ska få se den härlighet som strålar fram i Jesu Kristi ansikte. Sättet som Gud har valt att göra det på det är genom sina tjänare, genom dig och mig. Genom församlingen, dem som har blivit förvandlade och reflekterar hans härlighet i en fallen värld. De visar genom sina liv vad det är att känna Kristus.

DÄRFÖR KÄNNER VI INTE NÅGON PÅ ETT YTTLIGT SÄTT

Den som känner Kristus har verkligen fått ett nytt sätt att se på världen. Läs

den här underbara versen som förklarar vad jag menar:

Därför känner vi inte längre någon på ett ytligt sätt. Även om vi har känt Kristus på ett ytligt sätt, känner vi honom inte så längre. Om någon är i Kristus är han alltså en ny skapelse. Det gamla är förbi, något nytt har kommit (2 Kor 5:15-16).

Här vill jag citera Jerusalem Bible som översätter versen såhär: "For anyone who is in Christ, there is a new creation." (För alla dem som är i Kristus, är det en ny skapelse.) Inte bara att vi är en ny skapelse, det är helt sant, för han har fött oss på nytt – men hela skapelsen är ny! Sättet som vi ser på världen är helt nytt! Vi sjunger i sången "Fäst dina ögon på Jesus" följande: "Alla ting runt omkring smälter bort som snö i ljuset av hans ära och makt." Det är en mening jag är både enig och oenig med. Det är sant att om du placerar Kristus i en vågskål, och så har du alla andra saker i hela världen, allt som existerar, hela universum, allt av värde i den andra vågskålen – då kan ingenting mäta sig med Jesus själv. Alla

**När jag ser Kristus
förstår jag varför Gud
lät träd växa upp,
varför naturen är så
vacker, varför Gud
låter fåglarna flyga
och fiskarna simma.
Det är till Sonens ära!**

ting runt omkring smälter bort som snö. Det är sant.

Men! För den som är i Kristus Jesus är hela skapelsen ny! Jag tror att det C S Lewis sa är sant, och jag citerar från minnet: "Jag tror på Gud, inte bara därför att jag ser ljuset som strålar ut ifrån honom, men därför att från det ljuset som strålar ut ifrån honom så ser jag allting annat."

Allting får sin rätta plats, sitt rätta värde, sin rätta tyngd, ära och härlighet, i ljuset från Kristus. Det är skillnad på en som älskar Kristus som äter frukost, och en som inte älskar Kristus som gör samma sak. När du säger "jag älskar dig" till ditt barn, så är det något helt annat om det är i ljuset av korset, eller om det inte

är det. Det är skillnad på allting du gör. När du klär på dig, när du åker till jobbet, arbetet du gör, när du kommer hem ... Allting som händer under din dag, det är en helt ny värld när du är i Kristus. Alla ting runt omkring, smälter inte bara bort som snö jämfört med honom, men de får sitt sanna värde. De får sin substans i mötet med Jesus Kristus. Vi har fått ett nytt sätt att se på världen.

När jag ser Kristus förstår jag varför Gud lät träd växa upp, varför naturen är så vacker, varför Gud låter fåglarna flyga och fiskarna simma. Det är till Sonens ära! Romarbrevet 8 säger att hela skapelsen längtar efter Guds barns härliga förlossning. Den längtan efter förlossningen, efter en ny skapelse, bär vi också på i vårt inre. Men redan nu får vi leva det nya livet, och se allting från Kristi perspektiv. Därför ger vi inte upp. Därför är vi vid gott mod. Därför försöker vi vinna människor. Därför känner vi inte längre någon på ett ytligt sätt.

I krissituationer, syskon, måste vi söka oss närmare Kristus. Det är den enda lösningen. Och den korsfästes ansikte måste få prägla våra liv så att människor ser det, så att vi förvandlas till den sanna bilden. Gud söker ditt och mitt ansikte! Frågan är om vi söker Hans ansikte. Han söker efter gemenskap. Han har längtat efter det sedan skapelsens morgon.

Jag vill avsluta med några verser från Psalm 34:

Jag vill alltid prisa Herren, hans lov ska ständigt vara i min mun.

Min själ ska vara stolt i Herren, de ödmjuka ska höra det och glädjas.

Lova Herren med mig, låt oss upphöja hans namn tillsammans!

Jag sökte Herren och han svarade mig, han räddade mig från allt som skrämdde mig.

De som ser upp till honom strålar av fröjd, deras ansikten behöver inte rodna av skam.

Här är en plågad som ropade, och Herren hörde honom och frälste honom ur all hans nöd.

Herrens ängel vakar runt dem som vördar honom, och han befriar dem.

Smaka och se att Herren är god! Sallig är den som flyr till honom.

Ropet från vildmarken

Text: Ingemar Blomberg, Uppsala

För närvarande läser jag mest Peter Fjellstedts bibelkommentarer, vilket är mycket uppbyggligt. Han har en kristen tolkning av Gamla testamentet (lagen). Då han till exempel kommenterar 2 Moseboken 29:14 är han ända framme vid tidens slut (Uppenbarelseboken):

”Utanför lägret skulle detta syndoffer förbrännas helt och hållet, till tecken att synden måste helt och hållet bortskaffas och förbrännas, på det Kristi församling må bli uppbyggd till ett levande och heligt tempel. Därför led ock vår Frälsare för våra synder utanför staden, varmed betecknades, att han bar bort synden ifrån folket för att på korset göra den till intet. Förlossningens verksamhet fortgår beständigt, synden motarbetas och dödas i Kristi kyrka genom den Helige Andes verksamhet. Den förbrännes i nådens eld, den korsfästes dageligen (Gal 5:24), och äntligen (d.v.s. i ändens tid, min anm.) skall den fullkomligt förbrännas i den stora eldsdomen, som övergår jorden, då Kristi församling förbliver fullkomligt förklarad (vid uppräckandet, min anm.) och allt det som besmittat är, bliver utkastadt i den brinnande sjön (Upp 20:14 och 21:5,27).”

Detta skrev Fjellstedt cirka 90 år före den första atombomben. (Idag kan vä-

tebomber flyga kors och tvärs över klotet och på några timmar släcka allt mänskligt liv, kanske mycket annat liv också.)

Till stöd hade Fjellstedt 2 Petrus brev 3:3 och framåt, särskilt verserna 7 och 10. Denna profetia talar dessutom om en ”katastrof” av kosmiska proportioner.

David Wilkerson, som skrev boken *Synen*, är också inne på samma tankegång, att Jesu tillkommelse och syndens undergång kommer samtidigt i och med ett vätebombskrig. Emanuel Minos har också förmedlat en profetia med samma budskap (i *Tag plats – dörrarna stängs*). Antydning om en utveckling i denna riktning finns redan i Birger Claessons och Birger Ohlssons profetior.

Jag tolkar Fjellstedt så: I och med församlingens hemförlovande är frälsningens och nådens dag slut, allt återstående orent kastas då i den brinnande sjön. Detta är nog den klassiska kristna eskatologin.

Att sätta någon förhoppning till frälsningstillfällen efter församlingens uppräckande måste vara synnerligen vådligt. Vad Guds Ord säger är avgörande:

”Idag om I fån höra Hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan” (Hebr 3:7; Ps 95:8).

”Nu är den välbehagliga tiden, se, nu är frälsningens dag” (2 Kor 6:2).

”Söken Herren medan Han låter sig finnas, åkallen honom medan Han är nära” (Jes 55:6).

Det gäller att alltid vara redo. Nuet är egentligen den enda tid vi har! ”Om någon törstar, så komme han till mig och dricke” (Joh 7:37), och ”Den som törstar, han komme, ja *den som vill*, han tage livets vatten för intet” (Upp 22:17).

Birger Claesson varnar i *Dom över Sverige* för att skjuta på frälsningsfrågan tills efter Jesu återkomst. Skulle då någon kyrka vara kvar gällar:

”Men, min vän, man skall gå besviken därifrån, ty den skaran, som var brinnande och nitälskande för Guds verk och själers frälsning, kommer inte till de mötena. De har gömt sig i kamrarna ovan molnen” (s 31 i 1971 års upplaga).

På ett nästan kusligt sätt verkar det som att Gud redan tagit hem de flesta av dem som hade någon nöd för syndares frälsning. På möten idag förekommer inget tilltal till syndare. Jämför till exempel sången ”Härligt nu skallar frälsningens bud”. Hela sången är ett tilltal till syndare. Så var ock predikan och allt annat i mötena. Idag är mötena endast för redan troende. Nöd för syndares frälsning, det är verkligen något att be om.

Må Gud hjälpa oss, att rätt använda den tid vi *eventuellt* har kvar.

Den skyldige

Jag tänkte titta lite på frågan om världens skuld inför Gud; inför dess skapare. Det här är ju något som var profeternas uppgift att bearbeta. Det gällde dem själva som individer, men också som representanter för hela folk eller emellanåt mer eller mindre för en hel värld. Profeten Jeremia uttrycker sig på det här viset i Jeremias bok 12:1:

**HERRE, om jag vill gå till rätta med dig,
så behåller du dock rätten.
Likväl måste jag tala med dig om vad rätt är.**

Text: Hans Lindelöw

Han hade sitt sätt att bedja på den här profeten. Han var en kämpe i bönen. Han uttrycker sig på det här viset som är typiskt för honom: "Om jag vill gå tillrätta med dig behåller du dock rätten." Här upplever han hur han kämpar mot övermakten, eller som han själv uttrycker det, då han kämpar för det han upplever var rätt, kommer han gång på gång att kollidera med rätten, Guds rätt – Skaparens rätt. Han känner så djupt att det här är saker som inte stämmer, det är sådant som är rätt och det är sådant som är fel. Av den anledningen söker han Gud, och upplever att han blir korrigerad gång på gång; ja han blir korrigerad när han nalkas Gud, sin skapare. Jeremia var en präst. Han var en av de levitiska prästerna som enligt Mose lag hade fått särskilda uppgifter. Dit hörde att göra tjänst i anknytning till templet. även om det inte såg ut så i templet på profeten Jeremias tid, som det enligt Mose lag borde se ut.

Vi kan gå till Romarbrevet kapitel 3. Där skriver aposteln Paulus hur evangelium kommer till världen liksom genom en portal. Den portalen utgörs av det judiska folket och av Mose lag. Han skriver i vers 19:

Nu veta vi att allt vad lagen säger, det talar den till dem som hava lagen, för att var mun skall bliva tillstoppad och hela världen stå med skuld inför Gud.

Oerhört. "Hela världen stå med skuld inför Gud", inför sin Skapare. Skulle Mose lag verkligen ha en sådan räckvidd? När han skriver om lagen i detta sammanhang så är det inte något som bara judarna hade följt. Han skriver om lagen som något alla människor har, genom naturen, genom samvetet. I Romarbrevet 2:11-16 skriver han:

Ty hos Gud finnes intet anseende till personen; alla de som utan lag hava syndat skola ock utan lag förgås, och alla de som med lag hava syndat skola genom lag bliva dömda. Ty icke lagens hörare äro rättfärdiga inför Gud, men lagens görare skola förklaras rättfärdiga. Ty då hedningarna, som icke hava lag, av naturen göra vad lagen innehåller, så äro dessa, utan att hava lag, sig själv en lag, då de ju sålunda visa att lagens verk äro skrivna i deras hjärtan. Därom utgöra också deras egna samveten ett vittnesbörd, så ock, i

den inbördes umgängelsen, deras tankar, när dessa anklaga eller ock försvara dem. Ja, så skall det befinnas vara på den dag då Gud, enligt det evangelium jag förkunnar, genom Kristus Jesus dömer över vad som är fördolt hos människorna.

Alltså uttrycker den lag som Gud gav åt Israels folk något universellt. Eller vad säger ni om sådana bud som: Du ska inte dräpa (2 Mos 20:13), du ska inte bära falskt vittnesbörd (v 16). Att inte döda. Att inte ljuga. Det är universella bud som gäller för alla människor i alla tider, och som liksom finns skrivna i människors samvete. Men Mose lag har också en vidare omfattning, och lagen vittnar om Guds frälsningsrådslut. Hur Gud får till stånd en förlossning, en frälsning; hur människan ska kunna bli frälst. Räddad – räddad undan de orättvisor som hon till och med kan anklaga Gud för men som har andra orsaker.

Profeten Jeremia tillhörde det judiska folket, och han som var en präst som bodde i Jerusalem och som gick ut och in där, och hade Mose lag mot vilken han kunde pröva både sig själv och sina samtida, säger i Jeremia 12:1:

HERRE, om jag vill gå till rätta med dig, så behåller du dock rätten.

Han kände sig tydligt på något vis fördelad, han kände sig illa behandlad av människor, och även av Gud. Han uttrycker sig faktiskt så ibland att han säger att Gud har bedragit honom. att Gud har lurat honom. Han hade sänt profeter som hade sagt "allt ska gå er väl. Ingen fara på färde". Eller som det heter i Jeremia 4:10:

Men jag sade: »Ack Herre, HERRE, svårt bedrog du sannerligen detta folk och Jerusalem, då du sade: »Det skall gå eder väl.» Svärdet är ju nära att taga vårt liv.

När Jeremia på detta vis beskyller Gud för att ha farit med osanning, så svarar Gud: Jag sände icke dessa profeter (Jer 23:21).

Aha, i detta Jeremias samtal med Gud så söks verkligen orsakerna fram. Jeremia får hjälp av Gud att söka fram orsakerna till att det ser ut som det gör i hans tid. Och det vill Gud hjälpa också oss med. Det här är vad evangelium handlar om. Evangelium avslöjar de falska budbärarna. Evangelium går till grunden, till roten med människornas situation. Till sammans med hela världen står varje individ i skuld inför sin skapare. Det här kan vara svårt att acceptera, inte lätt för samtida upplysta människor. Det tänkande och de attityder som har utformats i allteftersom tiden har gått har inneburit att religionen och även kristendomen har hamnat på skuggsidan när det gäller frågan om informationer och informationens värde. Men o, nej inte när det gäller New Age.

Ska vi verkligen gå till grunden med frågorna, så får vi gå till bibeln. Bibeln gör klart för oss, vilket också människor i olika situationer blir överbevisade om, att världen står i skuld inför sin skapare. Det var en grov synd som Israel gjort sig skyldig till när Gud hade fört dem ut ur Egypten och därmed förlorat dem från slaveriet. Gud hade fört dem till Sinai berg. Där talade Gud till hela folket. Alla fick höra Guds röst när Gud gav dem de tio orden; de tio budorden. Mose fick dessa budord på stentavlor. Och medan han var uppe på berget och inte hade syns under många dagar, så förlorade folk tålmodet nere vid bergets fot. De tyckte att de måste göra något, och det resulterade i en gyllene kalv. Den gyllene

kalven kan vi läsa om i 2 Moseboken 32. I slutet av det kapitlet kan vi läsa om hur Mose bad efter att han hade gått till rätta med folket för kalvens skull. Det står:

Dagen därefter sade Mose till folket: »I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till HERREN och se till, om jag kan bringa försoning för eder synd.» Och Mose gick tillbaka till HERREN och sade: »Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort sig en gud av guld.»

De hade alltså brutit mot det första av de tio orden. Det som säger: du ska inga andra gudar ha jämte mig. De hade gjort sig en gud av guld. Mose fortsätter i sin bön.

»Men förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken som du skriver i.» Men HERREN svarade Mose: »Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok.»

Mose fick förebrå folk, och det står vidare i kapitel 33:4:

När folket hörde detta stränga tal, blevo de sorgsna, och ingen tog sina smycken på sig.

Man ville inte pryda sig nu. Man avstod från det. Det var försakelse och de ångrade sig. De hade blivit träffade i sitt samvete. Eller, var det Guds fel detta? Var det Gud som hade gjort den gyllene kalven? Nej, det var det inte. Det var de själva som hade gjort den. Mose hade inte försvunnit som en del påstod. Han var på plats inför Gud. Han var stadd i ett mycket allvarligt samtal med Gud. Han fick de tio orden på tavlor av sten, och när han kom ner från berget och såg den gyllene kalven, då skedde en uppgörelse.

Vi kan också läsa om Daniel. Han hör till dem som verkligen blir överbevisade om sin och sitt folks skuld inför Gud. Han och många av hans samtida landsmän överbevisades om att de hade handlat fel. De hade handlat väldigt fel. Under historiens gång har det inte bara gjorts en gyllene kalv. Det hade gjorts flera, och många andra slags avgudabeläten. När Israels folk hade kommit till sitt land och bott där under århundraden och hade alla slags förutsättningar att med Guds hjälp utforma tillvaron på bästa vis under Guds välsignande hand, då svek

de. Konungar svek, präster svek. De övergav Gud, vilket orsakade profeten Jeremia stor smärta och sorg. Det ledde till den babyloniska fångenskapen, och i denna fångenskap fanns också Daniel. I Daniels bok kapitel 9:19 ber Daniel. Det är en syndabekännelse då han ber å hela sitt folks vägnar och nämner om de synder och missgärningar som gjorts, om de avfall som skett under historiens gång:

O Herre, hör, o Herre, förlåt; o Herre, akta härpå, och utför ditt verk utan att dröja -- för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn.»

Han bad Gud om förlåtelse för sig själv och för hela sitt folks skull. Han anklagade inte Gud för det som hade skett, han sa inte att Gud hade handlat illa. Nej, det var Israel som hade handlat illa. Människor stod i skuld inför Gud.

Vi kan läsa i bibeln om hur Gud låter folket återvända till sitt land från den fångenskap i Babel som de hade befunnit sig i under 70 år. De kunde återvända, bygga upp staden, Jerusalems murar och bygga upp templet. I Efesierbrevet i Nya testamentet läser vi minst en av aposteln Paulus böner. Det är ett annat slag av bön. Ingen syndabekännelse, utan en bön som andas stor tillförsikt till Gud för församlingens skull. Nya testamentet har ofta en helt annan framtoning än det Gamla testamentet. Man kan göra en jämförelse. Om Mose förvandlade vatten till blod, enligt 2 Mosebok 7:14 och framåt, så talade detta om dom. Det var ett vittnesbörd mot människor, mot Farao och egyptierna, om hur illa de hade gjort när de hade gjort Israels barn till sina slavar.

Mose förvandlade vatten till blod. Men Jesus förvandlade vatten till vin. Gott vin. Det skedde i ett bröllop i Kana i Galileen, enligt Johannesevangeliet kapitel 2. Det var ett vittnesbörd till människors förmån. Här kommer Gud människor till mötes. Och detta kommer också fram i aposteln Paulus bön i Efesierbrevet 1:15: Sedan jag fick höra om eder tro i Herren Jesus och om eder kärlek till alla de heliga, har därför jag å min sida icke upphört att tacka Gud för eder, när jag tänker på eder i mina böner.

Finns det tro på Jesus, finns det kärlek både till de som hör Jesus till och till alla människor, då är det ett stort tacksägel-seämne. Aposteln fortsätter: Och min

bön är att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig, och att han må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstå hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder, huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, och huru övervinnligt stor hans makt är på oss som tro -- allt i enlighet med den väldiga styrkas kraft, varmed han har verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska världen, över alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande.

Här har vi en helt annan framtoning, en helt annan tillförsikt, ett helt annat förtroende för både Gud och människor i detta brev i Nya testamentet. Betyder det att vi nu i Nya testamentet inte ska räkna med att det kommer några sådana former av avfall som det gjorde i Gamla testamentets tid, då man reste gyllene kalvar och gjorde sig skyldig till alla slags former av avguderier och lössläpphet? Nej, det kan också ske i Nya testamentets tid, och sådant kan också den kristna församlingen göra sig skyldig till. Samma apostel skriver t ex i sitt brev till korintianerna, i slutet av 2 Korintierbrevet 12:20:

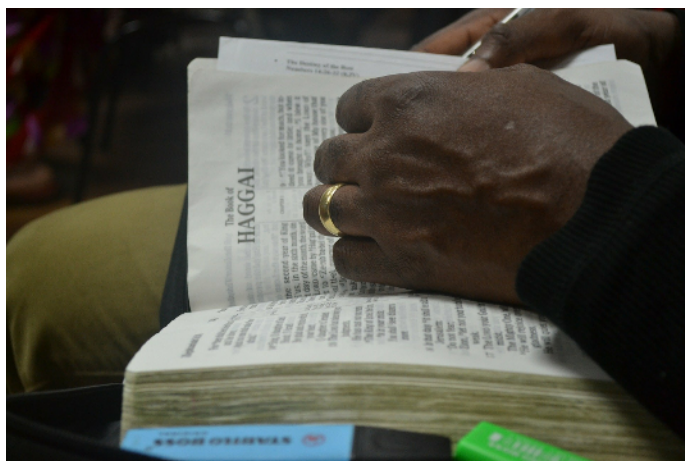
Ty jag fruktar att jag vid min ankomst till äventyrs icke skall finna

eder sådana som jag skulle önska, och att jag själv då av eder skall befinnas vara sådan som I icke skullen önska. Jag fruktar att till äventyrs kiv, avund, vrede, genstridighet, förtal, skvaller, uppblåsthet och oordning råda bland eder. Ja, jag fruktar att min Gud skall låta mig vid min ankomst åter bli förödmjukad genom eder, och att jag skall få sörja över många av dem som förut hava syndat, och som ännu icke hava känt ånger över den orenhet och otukt och lösaktighet som de hava övat.

Här är helt tydligt att även den kristna församlingen som har mottagit så stora nådebevis kan göra sig skyldig till svek

Var vaksam

När Jesus skulle skiljas från sina lärjungar ställde de frågan om vad som skulle vara tecknet för hans återkomst och den här tidsålderns avslutning. Jesus svarade dem: "Se till att ingen bedrar er" (Matt 24:4).

Text: Marit Bergfors

I vår tid är både frågan och svaret mycket aktuella. Visserligen är det många, både sekulariserade och även kristna, som inte alls reflekterar över att vi lever i den yttersta tiden och att Jesus snart ska komma tillbaka för att hämta sin församling. Just detta visar också att den yttersta tiden är här.

Vad innebär då Jesu svar? Han nämner risken för oss kristna att bli bedragna, innan han räknar upp rykten om krig, hungersnöd, jordbävningar, förföljelser etc.

Varför är Jesus så angelägen om att vi inte ska bli lurade av falska profeter och så kallade Messias-gestalter? Helt enkelt för att vi inte ska hamna vilse!

Han som är den gode herden vill att vi ska följa Honom. "Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig" (Joh 10:27).

Villfarande sekter försöker lura människor idag med skenbar kunskap om Bibeln och vad man menar är Guds vilja. Även kristna som avfallit från Bibelns lära medverkar till att vi riskerar bli vilseledda.

Vad ska vi då tänka på när vi nås av olika "viktig information" både i tal och text via facebook, hemsidor, tidskrifter och annat?

1) Först och främst är det Bibelns budskap om försoningen i Jesus Kristus som är det enda som både kan frälsa och bevara oss. Inget kan eller får läggas till

eller dras ifrån det fullbordade verket på Golgata kors.

"Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft" (1 Kor 1:18).

2) Om vi nås av ett budskap där man dessutom ska följa vissa regler eller utföra vissa övningar då kan man vara viss om att man gått utanför Guds rådslut.

Jesu utropade i sin död på korset: "Det är fullbordat" och därmed var Guds frälsningsplan komplett. Ingen människa kan uppfylla Guds rättfärdighet i sin egen kraft utan vi får ta emot Jesu rättfärdighet.

och avfall, och på det viset komma långt bort från Kristi kors, ifrån medvetandet om Kristi kors. Men i Nya testamentet finns det angelägenhet att ha en bättre framtoning. Nästan varje brev i Nya testamentet börjar med hälsningsorden "nåd vare med er, och frid ifrån Gud och ifrån Herren Jesus Kristus". Hälsningarna bygger på Herren Jesus Kristus själv. De bygger på honom som blev korsfäst och på tal om Jeremia så uttrycker sig Jesus faktiskt på ett liknande vis, när hans ord kan uppfattas som att han förebrår Gud något. Jeremia bad: om jag vill gå till-rätta med dig, så behåller du ock rätten.

Vi vet att Jesus ropade då han hängde på korset. Han ropar med den 22 psalmens ord. Det låter som att han förebrår Gud

något: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

Vi har läst att på grund av Guds lag och den rättfärdighet som lagen vittnar om så står hela världen med skuld inför Gud, inför sin skapare. Kristus tog på sig detta. Jesus Kristus som själv kom från Gud, gick så helt och hållet in i människans situation. Han brottas liksom Jeremia gjorde, med detta att kämpa mot övermakten. Det var för att människor från de fyra väderstrecken som kommer inom hörhåll för detta budskap, som kommer inom hörhåll för detta rop, ska kunna söka sig fram till den levande guden.

Kanske känner du att du har blivit illa behandlad. Kanske rentav av Gud själv. Men tänk efter lite grann, och sök efter

orsaken. Gör som Jeremia. Ropa! Gör som apostlarna gjorde. Sök den levande guden! Han kan leda oss fram till orsaken till att det är som det är. Och när han gör det blir vi ledda fram till Kristus den korsfäste. Honom som Gud har uppväckt från de döda, för att han nu, där han är, på Faderns högra sida ska mana gott för oss människor. Eller är det Gud som har ställt till det för oss? Har Gud handlat illa mot oss? Ska vi skylla Gud för covid-19? För krigshot och konspirationsteorier kring vaccin? Har han drivit fram det? För att inte tala om terror och gäng och trafficking. Vapen och narkotika. Har vi inte ställt till med alltsammans själva? Vid korset reds skuldfrågan ut. Skynda dit.

"Men nu har utan lagen en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla som tror. Ty här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem" (Rom 3:21-24).

3) Om man förkastar/förripar den helige Andes gåvor och tjänster eller menar att det gäller endast för några speciella i dåtid eller nutid, så har man också gått utanför Guds Ord.

4) Om man bygger sin tro och teologi på vad en så kallad profet eller profetissa skrivit och sagt, då bygger man på lös sand och inte på Ordets fasta grund. Jesus själv lovade att Hjälparen den helige Ande skulle lära oss och påminna oss om vad Jesus sagt.

"Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er" (Joh 14:26).

"Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han föra er in i hela sanningen. Ty han skall inte tala av sig själv, utan allt det han hör skall han tala, och han skall förkunna för er vad

som kommer att ske. Han skall förhärlika mig, ty av det som är mitt skall han ta och förkunna för er" (Joh 16:13-14).

5) Om man förkastar Israel och det judiska folkets speciella plan i Guds Ord då drabbas man av förbannelse istället för välsignelse från Gud.

"Jag skall välsigna dem som välsignar dig och förbanna den som förbannar dig. I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade" (1 Mos 12:3).

6) Om man förnekar själens odödlighet och förtappelsen är det också utanför vad Bibeln lär och blir till förvillelse och undergång för de som tar emot den läran.

Innan vi sväljer den mångfaldiga information som erbjuds oss så bör vi se efter vem/vilka som är ansvariga för informationen. På Facebooks olika grupper sidor finns ofta en hemsida angiven och där kan man se var källan finns.

Jesus sade till sina lärjungar:

"Föreläseser måste komma, men ve den genom vilken de kommer! Det vore bättre för honom att en kvarnsten lades om hans hals och han kastades i havet än att han vilsleleder en av dessa små" (Luk 17:1-2).

Vi är ansvariga för att inte ta till oss eller dela med oss av de vilsledande texter och sidor som finns och förför den som inte

har så stor kunskap i Bibeln.

"Amen, amen säger jag er: Den som inte går in i fårfållan genom dörren utan tar sig in på något annat ställe, han är en tjuv och en rövare. Men den som går in genom dörren är fårens herde. För honom öppnar dörrvaktaren, och fåren lyssnar till hans röst, och han kallar på sina får och nämner dem med deras namn och för ut dem. När han har fört ut alla sina får, går han före dem, och fåren följer honom, därför att de känner igen hans röst" (Joh 10:1-4).

Det viktigaste vi gör är att alltid ha blicken fäst på Jesus. Allt handlar om Honom i Bibeln och vad han gjorde för att frälsa och hjälpa oss tillbaka till gemenskap med Gud.

"När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som måste uthärda sådan fiendskap från syndare, annars tröttnar ni och tappar modet" (Hebr 12:1-3).

Härlighetens morgon

Predikan av Ramón Rigal, Kuba

“Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Fars hus är många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så ska jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att ni ska vara där jag är. Och vart jag går, det vet ni. Den vägen känner ni” (Joh 14:1-4).

Vilka uppmuntrande ord vi har fått av Herren Jesus där han talar om att han har gått för att förbereda en plats och för att sedan komma tillbaka och hämta oss. Vilka uppmuntrande ord i dessa tider med svårigheter som vi lever i, tider där många planer grusas, där människan planerar mycket men där mycket av det man planerar inte genomförs.

I Jakobs brev står det att vi inte ska göra planer, att vi hellre ska säga “om Gud vill och vi får leva så gör vi det eller det”. Vi måste alltså förstå och vara medvetna om tiden vi lever i, som är en underlig och svår tid. Som församling måste vi också vara medvetna om att det har profeterats om den här tiden, och något som vi som församling inte får tappa blicken på är att vi väntar på Jesu tillkommelse. I historien då händelser har tillkännagetts, har det varit få som har väntat på dem, och därför behöver vi ha Jesu ord levande i oss då han säger: ”Den som har öron, lyssna.”

När Jesus talade om den yttersta tiden var han mån om att vi skulle förstå. Vi ser när syndafloden kom att det bara var åtta personer som räddades och vid Sodom och Gomorra var det bara Lot och hans familj som blev räddade, förutom hans fru som såg tillbaka och blev förvandlad till en saltstod. Då Jesus kom till

jorden första gången var det bara några herdar som väntade på honom, de herdar som sjöng tillsammans med änglarna, samt Simeon och änkan Hanna. Våldigt få personer väntade på hans ankomst. De som borde ha varit uppmärksamma på vad som tidigare profeterats kunde inte se när han kom. Historiskt sett kan vi alltså se att det alltid har varit en liten skara som har väntat på varje händelse och profetia, och här ser vi att samma sak inträffar igen.

Även om många är medvetna om händelser som sker i tiden som vi lever i så undviker man ändå att prata om det. Man fortsätter göra upp sina planer och sätta mål, utan att prata om att dagen då Jesus ska hämta sin församling närmar sig. Varje dag och år som går kommer vi allt närmare hans ankomst. Bibeln talar om den dagen och vi måste förstå att den redan är förutbestämd, att dagen då Jesus ska hämta sin församling redan är planerad och att Gud Fadern vet om den. Det är vi som inte vet om när det blir, men den är bestämd. Det är inte så att Gud plötsligt en dag tycker att det verkar vara en bra dag för att hämta sina barn. Nej - dagen är redan bestämd! Vi måste vara medvetna om att för varje dag som går är vi närmare hans ankomst.

För snart två tusen år sedan skrev Paulus till församlingen i Korint att Jesus skulle

komma. Det har passerat en lång tid och då kan man undra; gjorde Paulus en felaktig profetia? Nej, Paulus levde i väntan på hans ankomst och han levde enligt det Gud hade fastställt, och på samma sätt får vi också ha ett rätt perspektiv på detta och leva som personer som väntar Jesus. Vi kan inte leva nonchalerande budskapet, eller som Petrus säger: ”Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar” (2 Pet 3:9). Var medveten om att hans tillkommelse är nära förestående, att vi bör leva varje dag som om han skulle komma nu.

Det betyder inte att vi ska släppa vårt ansvar som arbete och andra plikter. Så hur förbereder vi oss för hans ankomst? Bibeln lär oss på några ställen att det är en utmaning, och det förundrar mig att det finns så många verser om det här. Apostel Paulus ger en uppmaning till församlingen i Kolosse:

“Vi tackar alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, när vi ber för er. Vi har hört om er tro på Kristus Jesus och om kärleken som ni har till alla de heliga, på grund av hoppet som väntar er i himlen. Detta hopp har ni redan hört om i sanningens ord, evangeliet” (Kol 1:3-5).

Vi ser att en av de saker som vi konstant behöver manifestera är kärleken mellan

syskonen. Paulus säger i Korintierbrevet att "det är inte bra att det förekommer splittring ibland er, då ni säger 'jag håller mig till Paulus', 'jag håller mig till Apollo'". En bra förväntan för de kristna som väntar Jesus är att kärleken mellan syskonen intensifieras, och om vi tror att vi kommer att vara tillsammans i evighet, varför inte förbereda oss redan nu här på jorden? Paulus talar här om grunden till det hopp vi har, han talar om kärleken som finns mellan de troende och vi ser hur han sammankopplar undervisningen om Jesu ankomst med kärleken mellan de troende. Han uppmanar dem att älska varandra, som en grund för löftet.

I 1 Korintierbrevet 13 talas det om tron, hoppet och kärleken och "störst av dem är kärleken". Varför är kärleken störst? Tron och hoppet kommer en gång att upphöra men likväl kommer kärleken att bestå i evighet. Vi kommer då att vara i Guds kärlek och vi kommer att älska varandra i evighet. I vår tid har kärleken kallnat, men samma principer som var för den första församlingen gäller också för den här tiden.

I 2 Timoteus brev 4:1-2 kan vi läsa hur aposteln Paulus uppmanar till trohet i tjänsten, också här med Jesu ankomst som grund:

"Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus som ska döma levande och döda, inför hans uppenbarelse och hans rike: predika Ordet, träd fram i tid och otid, tillrättavisa, varna och förmana med allt tålmod och all undervisning."

Vi ser hur Paulus säger till Timoteus angående Kristus som ska manifesteras: "Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud ..." Föreställ er att det här är ett testamente som någon som ska gå bort gör. Paulus vet om att hans tid på jorden snart är slut och har det som utgångspunkt när han skriver dessa uppmaningar till Timoteus. "Jag uppmanar dig Timoteus ..." Med utgångspunkten i hoppet, i att Jesus kommer, så uppmanar jag dig Timoteus att du predikar Ordet i tid och otid.

Syskon, tänk på att medan vi väntar på att Jesus kommer för att hämta sin församling så bör vi tjäna honom och predika. Det finns många platser med stor arbetslöshet, där människor inte kan arbeta, men i Herrens vingård finns det arbete åt alla. I Bibeln står det att

"skörden är stor men arbetarna är få", så arbete finns. Med tanke på hans ankomst kan vi inte stänga in oss hemma och tänka: - Jesus kommer, vad ska jag göra? Ska jag bara fylla mig med Gud? Nej, det står att vi ska predika i tid och otid. Tillrättavisa, varna och förmana. Det finns alltid en själ att predika för, det finns alltid en person att ge en uppmaning till, det finns alltid någon att tillrättavisa. På samma sätt som vi är aktiva i vårt böneliv behöver vi vara det i vår tjänst. Guds Ord sänder oss inte bara att tjäna utan också att växa i tjänsten.

I 1 Korintierbrevet 15:58 står det:

"Stå därför fasta och orubbliga, mina älskade bröder, och arbeta alltid hängivet för Herren. Ni vet ju att er möda i Herren inte är förgäves."

Det är en utmaning för församlingen i vår väntan på Jesu ankomst, att vara i tjänst och predika, och utföra hans verk; evangelisera, ge tröst åt de modfälda. Vi läser vidare i 2 Petrus brev 3:13-14:

"Men efter hans löfte ser vi fram emot nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor. Därför, mina älskade, när ni nu väntar på detta, gör allt ni kan för att bli funna rena och fläckfria inför honom i frid."

I väntan på hans ankomst, hur mycket mer behöver vi inte söka helgelsen. Till himlen kan man komma utan talanger eller verksamhet, men utan helgelse kan ingen se Gud. Bibeln säger klart att vi bör vara heliga som han är helig. Ordet helgelse betyder inte att man är felfri, men att vi ser på synden som Gud ser på den, att vi avskyr köttets gärningar och synden, att vi alltid är mot synden och alltid söker att behaga Herren, att vi alltid växer i kunskap om Herren för att veta vad som behagar honom, för att så känna till hans vilja, för att bli fyllda av kunskap om hans vilja.

Vi läste i Petrus andra brev att vi ser fram emot "nya himlar och en ny jord". Det är ett löfte som Gud har åt oss. Om Gud har gett oss det här löftet, vad kan vi då göra? Det står att vi ska leva heligt och gudfruktigt. Så med löftet som grund, hur mycket mer bör vi inte anstränga oss för att leva i helgelse. Med kunskapen om dessa tider som kommer vill vi rena oss mer och att känna till om framtidens profetior borde framkalla i

oss en större längtan efter helgelse.

I 1 Johannes brev 3:3 står det att "Var och en som har detta hopp till honom renar sig själv liksom han är ren". När vi ser domarna i Uppenbarelseboken, sådant som kommer att hända, blir vi förvåningsfulla och vill ännu mer söka hans närvaro. I dessa tider där det onda kallas för gott och det goda kallas för ont, behöver vi ännu mer leva i helgelse. Vi kan inte tillåta oss att slappna av eller att ge köttets begär fria tyglar. Vi vet att vi lever i svåra och stormiga tider, men Guds Ord gäller.

I Matteus evangelium 26:41 står det: "Vaka, och be att ni inte utsätts för provning." Det är nödvändigt att bedja, annars är det uppenbart att vi kommer att utsättas för frestelser. Vi kan inte försumma vårt hängivna liv eller vårt böneliv. Om vi låter bli att be och att söka Herren så kommer vi att börja vika åt sidan. I 1 Tessalonikerbrevet 4:18 står det: "Ge nu varandra tröst med dessa ord." Hur gott är det då att alltid ha i sinnet att Jesu tillkommelse är nära förestående, att Jesus kommer för sitt folk.

Bibeln säger i Kolosserbrevet 3:1:

"Om ni nu har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida."

Guds Ord talar också om nödvändigheten att samlas. Vi läser i Hebreerbrevet 10:25:

"Och låt oss inte överge våra sammankomster, så som några brukar göra, utan istället uppmuntra varandra, och det så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig."

Vad har församlandet att göra med den dagen? När vi ser sammanhanget i skriften, är det uppenbart att det i bibelns alla böcker och brev talas om Jesu tillkommelse. Det var vanligt på den tiden att de som predikade alltid talade om Herrens tillkommelse. Jag behöver i alla predikningar och undervisningar, oavsett vad de handlar om, alltid ha med detta tema om Jesu tillkommelse.

Vi ser i 2 Petrus brev 3:15-16:

"Och räkna med att vår Herres tålmod innebär frälsning. Så har också vår älskade broder Paulus skrivit till

er efter den vishet som han har fått, och så gör han i alla sina brev när han talar om detta.”

Vi ser här hur Petrus lyfter fram Paulus tjänst om att han i alla sina brev talar om Herrens tillkommelse. Det var ett vanligt ämne, och som vi läste i Hebreerbrevet “... och det så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig”. Att alltid komma tillsammans handlade om att ta emot uppmuntran om Jesu tillkommelse, och jag tror att detta också måste ske bland oss idag. Det bör inte bara handla om frigörelsen från prövningar och lidanden som man går igenom, som sjukdomar eller annan krissituation, utan vi bör tala om hur Gud ska frigöra oss från den stora prövning som kommer över den här jorden och de domar som kommer över världen. Därför säger Bibeln att vi ska uppmuntra varandra med dessa ord.

Inga av de prövningar vi går igenom nu kan jämföras med de som man kommer att gå igenom vid tiden för den stora vedermödan. Så hur ska vi uppmuntras med dessa ord? Vi ser sammanhanget i 1 Tessalonikerbrevet 4:18, där Paulus skrev till människor som hade förlorat familjemedlemmar, sina nära och kära men som hade levt i Herrens närvaro. Han skriver i vers 13: “... så att ni inte sörjer som de andra, de som inte har något hopp.” Ja, de hade förlorat nära och kära som medförde sorg, men den sorgen får inte vara utom kontroll utan det får vara en sorg där det finns ett hopp.

Det står i Apostlagärningarna om Stefanus, att när han blev stenad till döds såg han hur Jesus väntade på honom, och det står att några gudfruktiga män visade djup sorg över honom. När vi förlorar någon vi håller kär så sörjer vi. Det spelar ingen roll hur hängiven denne varit för Herren, och det är normalt att det finns ett lidande, men aposteln Paulus lär oss klart att det finns ett annorlunda hopp för den som kommer inför Herrens närvaro. Det står att vi inte ska sörja, som de som inte har något hopp.

Om vi väntar på Herrens ankomst så bör det förändra vårt sätt att leva. Vi kan inte leva på drift, eller som det står i 2 Petrus brev 3:9: “Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar.” Tänk inte att Herrens tillkommelse är fördröjd, – vi behöver vara i linje med Honom. Om Jesus inte redan har kom-

mit så är det för att han vill att fler ska omvända sig, och då är vi hans röst i den här tiden till att predika för människorna så att de kan omvända sig och inte behöva drabbas av den dom som kommer över jorden.

I Uppenbarelseboken 3:10 står det: “Eftersom du har bevarat mitt ord om ut hållighet ska jag bevara och rädda dig ur prövningens stund som ska komma över hela världen ...” Vi får gå igenom prövningar och lidanden men vi har frigörelse från Gud. Psalm 34:20 säger: “Mycket får den rättfärdige lida, men Herren räddar honom ur allt.” Är vi medvetna om hur många prövningar och lidanden som Herren har befriat oss ifrån? Vi möter konstant dessa och får uppleva befrielse från Gud. Men en dag kommer allt detta få ett slut. I Uppenbarelseboken 21:4 läser vi att “... han ska torka alla tårar ... Döden ska inte finnas mer, och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga ...” Så, dessa tillfälliga befrielser som äger rum i den här tiden är tillkännagivandet av den stora befrielsen som Herren ska ge till dem som består i Honom och som älskar hans tillkommelse.

Jag blir förundrad då jag läser 2 Timoteus brev 4:7:

“Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans. Den ska Herren, den rättfärdige domaren, ge mig på den dagen, och inte bara mig utan alla som älskar hans återkomst.”

Vi får älska hans tillkommelse, och för att göra det behöver vi lära oss om den. Det här går i linje med Uppenbarelseboken 22:17:

“Och Anden och bruden säger: “Kom!” Och den som hör det ska säga: “Kom!” Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten.”

Bibeln säger att Herren kommer snart och Han vill att vi längtar efter och älskar hans ankomst, att vi lever med hans återkomst som utgångspunkt och inte är vårdslösa eller omedvetna om att Kristus kommer för att hämta sin församling. Gud vill att vi är bland dem som väntar Honom, att vi inte är som de oförståndiga jungfrurna. Även om den liknelsen handlar om just hans andra tillkommelse

kan den appliceras på Guds folks strävsamhet och oaktsamhet. Att vi inte är oförståndiga som dessa som glömde oljan till lamporna. Gud vill inte att du är oaktsam med din olja eller med hans närvaro. Han vill inte att du är oaktsam med den helige Andes närvaro eller ditt böneliv. Han vill att vi är nitiska och ihärdiga, att vi alltid lever i väntan och inte ser hans ankomst som fördröjd utan att vi lever som människor som väntar Jesus.

Herre, ge ditt folk viljan att vara mer lydiga, att vi lär oss mer om dessa ämnen, den här längtan som Paulus säger, “de som älskar hans tillkommelse”. Jesus, lär oss att älska din tillkommelse. Vi vet att endast med ditt rike kommer det att bli ett slut på all orättfärdighet i den här världen. Därför finns det inget annat hopp för oss än ditt rike, det finns inget annat hopp för ditt folk, Herre. Regeringar kommer och går, ledare kommer och går, men du består. Hjälp oss Herre, att alltid ha blicken fäst på dig. Hjälp oss Jesus, att vi alltid kan ha vita kläder och att inte förlora blicken på din tillkommelse då du ska hämta ditt folk, då trumpeterna kommer att ljuda. Hjälp oss Herre, att predika ditt ord, att inte vara okänsliga inför dem som går förlorade, inför dem som inte har hört om dig.

Ditt ord säger: Hur ska de tro om ingen predikar? Ditt ord säger: Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens förteg, när han kommer över bergen och frambär gott budskap.

Det är tid att predika, det är tid att utföra Guds verk, det är tid att leva i helgelse. Hjälp oss Jesus! Var med ditt folk, Herre. Du sänder oss att växa i ditt verk, Herre. Hur många människor väntar på det här budskapet, hur många människor går in i evigheten utan att känna dig, Gud? Hjälp oss att vara medvetna om himmelens och helvetets existens så att det i oss kan växa en fruktan och ett ansvar om att tala med människorna om dig, om din stora lön men också om de eviga domarna och om den slutliga domen. Lagg kärlek i ditt folk och respekt för ditt Ord. Vi vill inte vara som den oförståndige mannen som hörde Ordet men inte agerade. Vi vill vara som den vise mannen som lyssnade och agerade. Låt detta Ord få bli till hjälp för oss, att vi kan begrunda det och lära oss att leva som någon som väntar Jesus. I Jesu namn, amen.

För att beställa:

www.midnattsropet.se/forlaget

forlaget@midnattsropet.se

070 201 60 20

(Frakt tillkommer på samtliga priser)

Sakramentalismen i sökarljuset

39 kr

Författare: Stig Andreasson

I en del samfund sker dopet i spädbarnsåldern. Det finns också kristna som betraktar dopet som en bekännelse – och lydnadshandling, förenad med

personlig tro på Jesus Kristus som Frälsare. Vad säger Guds Ord? Är nattvarden en mystisk förvandlingsceremoni där bröd och vin bokstavligen blir Kristi lekamen och blod? Är det genom att gå till nattvardsbordet som vi får syndernas förlåtelse?

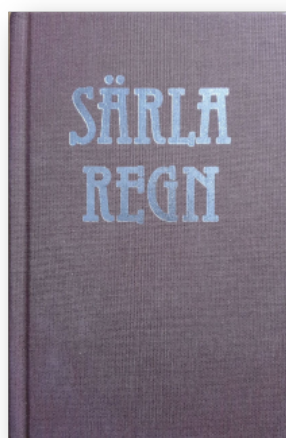
De svarade JA på kallelsen

Författare: Stefan Dahlberg

Möt 24 gudsmän och kvinnor som tjänade Gud på olika områden och platser under arton- och nittonhundratalet. Fattigdom, lidande och förföljelse hindrade inte dem att fullfölja sin kallelse.

89 kr (e-bok / ljudbok 40 kr)

Särlaregn -

Maranatafolkets sångbok

150 kr

Maranataväckelsen har burits upp av en sällsam sång och lovprisning. Väckelsens Ande har rört hjärtan och med stor hänförelse har sången tonat från frigiorda människor.

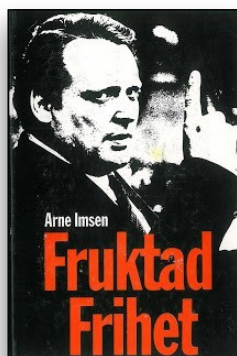
En stor del av Särlaregns sånger är framsprungna ur denna väckelse, vars folk sångsamlingen också i första hand är ämnad att tjäna. Sångboken innehåller 684 sånger.

MARANATA – Du vår Herre kom!

Arne Imsen var genom sin profetiska vision och förkunnelse den som gav maranataväckelsen inriktning och konkretion. Under de sista åren av sitt liv formulerade han i skrift något av maranatabudskapets kärna. I boken **Maranata - Du vår Herre kom!** presenteras de kännetecken som genom alla tider präglat dem som älskar Jesus och hans tillkommelse, en maranataväckelsens principdeklaration.

Nedsatt pris: 19 kr

Fruktad Frihet

Arne Imsen skriver från centrum av väckelsen om "preludierna till den tjutande stormvind som dragit fram över landet".

Ur första kapitlet: "Då maranataväckelsen bröt fram för omkring 10 år sedan, hade den sin förhistoria. - - - Tyvärr fick denna väckelsevåg ett internt motstånd av sådan omfattning och styrka, att den berövades alla möjligheter att förbliva hejda de uppenbara sekulariseringstendenserna inom pingströrelsen."

Nedsatt pris: 19 kr

Var med och stöd
utgivningen av

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Pg 44 10 05-6

Swish 123 155 1571

Radio Maranata

Stockholm 88 MHz Örebro 95.3 MHz

Varje dag 8.00, mån 18.00, fre 19.30 (Örebro 20.30)

Göteborg 94.9 MHz: tis 21.00 och lör 15.00

Maranata Podcast (www.maranata.se)

Program på spanska: mån 8.30 och lör 17.00 (Örebro 18.00)

Program på arabiska: tors 8.30

Himlen kan bli din!

Text: Yngve Stenfelt

Allt ifrån syndafallets första dag i Edens lustgård och syndens inträngande i varje enskild människas liv, har det största behovet varit hos oss alla – behovet av en Frälsare som kan bära och bortskaffa synden ur våra liv.

Synden är den fruktansvärda negativa kraft som för människan bort från Gud i ett evigt fördärv. Vår tid har urvattnat syndabegreppet så till den grad att allt är synd förutom det det verkligen gäller – skilsmässa från Gud. Det är inte synd att du missade tåget eller att du inte fick det arbete du önskade. Synd är att missa målet! Vilket mål? Himlen! En evighet tillsammans med Gud och hans änglar, tillsammans med hans Son, Jesus Kristus och en oräknelig skara av dem som tagit emot hans frälsning.

Alla har syndat och saknar Guds härlighet. Tvärt emot har vi belastats med all världens ting där vi försöker reda ut vårt liv på egen hand med egen kraft och egna resurser. Påhejade av experter på självförverkligande och självförgudning. Människan - jaget - i centrum!

Att detta är en katastrofkurs borde var och en inse, för hur går det när livet har passerat och evigheten tar vid! Syndens lön är döden! En löneutbetalning av evigt fördärv, bort undan från Guds ansikte och hans överväldigande härlighet. Det är människan förelagt att en gång dö och sedan dömas. Det är förskräckligt med en evighet utan Jesus!

I himlen kommer ingen orenhet in, ingen synd. Historien kommer inte att upprepas med frestelser, synd och död. Lidandet försvinner, tårar-

na avtorkas, all sjukdom är borta, ja själva döden är övervunnen. Här ljuder lovsång till Gud och Lammet som bruset av stora vatten! Vilka är det som sjunger? Det är den frälsta skaras lovsång, de som upplevt rening från synden genom Jesu blod.

Det var nämligen så, att vi gingo alla vilse som får, var och en ville vandra sin egen väg, men Herren lät all vår missgärning drabba Honom. Det var en som hade ett fullständigt rent livsförlopp, utan synd – JESUS. Han tog på sig all vår synd och bar den upp på korset, dog för oss och betalade vår skuld.

Triumferande uppstår han på tredje dagen från de döda och erbjuder sin frälsning till var och en som tror på honom. Vi kan få syndernas förlåtelse i Hans Namn! Åkalla frälsarnamnet Jesus och din synd är förlåten!

Det kostade Gud allt av utgivande av det dyrbaraste himlen hade - hans Son, Jesus Kristus. Kärleken till den i synd fallna människan var så stor att det högsta pris måste betalas. Att genom tro ta emot och uppleva denna frälsning ger livet mening och innehåll och sätter kursen mot himlens härliga stad. Det finns inget som kan jämföras med detta!

Skall himlen bli din? Ja då behöver du ett möte med JESUS! Han är vägen, sanningen och livet och ingen kommer till Fadern utom genom Honom!

Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.